

noget godt ud af dette Lovforslag, men jeg indrømmer, at der er ikke meget Haab om, at det vil lykkes, idet Meningerne om disse Tvangsforholdsregler ere, som det ærede Medlem udtalte, i høj Grad delte. Ogsaa jeg finder, at vi have nu i vort lille velsignede Land saa umaadelig mange Tvangsbestemmelser paa alle Omraader, at jeg synes næsten, det bliver for meget, og i dette Lovforslag er der et saadant Indgreb, synes jeg, i den personlige Frihed, at man maa være ængstelig for at gaa den Vej, det anviser. Der bliver jo fra lægevidenskabelig Side sagt, at der er lige saa mange Mennesker, der æde sig ihjel, som der drikke sig ihjel, og Resultatet af at vedtage dette Lovforslag kunde jo let blive, at vi fik et Forslag til Lov om Behandling af de Folk, der spise for meget. Og i det hele taget, hvor ende vi? Jeg kan ikke se andet, end at vi i den nuværende Straffelov have tilstrækkelig gode og fyldestgørende Bestemmelser til at hindre de ulykkelige Mennesker, der ere drikfældige, i at begaa de Uordener, der er Tale om her, ligesom Straffen, der rammer dem, kan være haard nok. Jeg mener heller ikke, som vi fra mange Sider høre, at Staten, for Øjeblikket i hvert Fald, har Raad til at oprette noget Asyl for Drankere. — Af disse Grunde og i det hele taget ogsaa særlig, fordi Lovforslaget er kommet saa sent herop, formener jeg, det vil være vanskeligt at faa et Resultat ud af det i Aar; men paa min Gruppens Vegne kan jeg sige, at det i det eventuelle Udvalg skal fra vor Side faa den velvillige Behandling, det fortjener.

Rottbøll: Jeg tror, at her i Landet have Afholdsbevægelsen og den stigende Oplysning i det hele taget gjort meget til en Indskrænkning af Misbruget af stærke Drikke, og jeg tror, at vi nu kunne slaa os til Ro med det, som disse forskellige Faktorer have udrettet, og som de for Fremtiden ogsaa ville udrette, sikkert med stadig stigende Held. Man er nu imidlertid fra Regeringens og fra, jeg kan vel sige, Afholdsfolkenes Side kommen ind paa denne nye Vej med Tvangsforanstaltninger. Jeg kan ikke sige som den ærede sidste Taler, at min Gruppe og jeg i særlig Grad ville ønske, at man faar noget ud af dette Lovforslag, jeg kan egentlig snarere sige, at det er mit Ønske, at man ikke maa faa noget ud af det, thi jeg finder, at det er saa lidet frisisindede og saa reaktionære Bestemmelser, man foreslaar her, at jeg ikke kan være med til dem.

Jeg skal henlede det høje Tings Opmærksomhed paa saadanne Bestemmelser som, at den Mand, der i beruset Tilstand forstyrrer Roen paa en Vej eller Gade, kan idømmes foreløbig en Bøde paa fra 2 til 500 Kr. Han kommer hjem en Aften i lidt glad Tilstand og synger ned ad en af Frederiksbergs Sideveje, hvorved han forstyrrer nogle ældre Menneskers Ro, og han idømmes saa en Bøde. Det slipper han med første Gang. Men det kunde jo træffe sig, at denne Mand i Løbet af et Aar kunde blive glad en tre Gange og synges en tre Gange ned ad denne Vej, og saa kommer han i Fængsel. Det er nu den første Bestemmelse, det er i § 1. Jeg forudsætter, at han altsaa ender i dette Fængsel. Under den Sag, der saa kommer frem imod ham, er der en Ven af ham, der vil gøre gældende, at han i og for sig har nogle temmelig stærke Tilbøjeligheder til at drikke. Saa undersøger man hans Forhold i det hele, om han skulde have været i beruset Tilstand mere end de tre Gange. — det vilde jo være kedeligt, men det var dog menneskeligt. Efterhaanden kommer maaske Dommeren til det Resultat, at den paagældende var lidt hengiven til Drik. Man kunde faa en Lægeattest, og man kunde faa Oplysninger fra Venner og Uvenner af ham om, at denne Mand af og til drak lidt for meget. Saa faar han et Paalæg om i indtil 5 Aar at afholde sig fra Nydelsen af stærke Drikke. Jeg vil spørge det høje Ting, om det tror, at dette Paalæg i Virkeligheden vil faa nogen som helst Virkning. Tro de Herrer, at man med Virkning kan paabyde en Mand i indtil 5 Aar at afholde sig fra stærke Drikke, naar han har Lyst dertil? Det er ganske umuligt. — Men saa siger Lovforslaget, at man naturligvis ikke alene skal paalægge den Mand at afholde sig fra stærke Drikke, men man paalægges ogsaa de næringsdrivende ikke at skænke for ham. Man siger til dem, at nu har den Mand, der har sunget paa disse Veje, jeg ved ikke, hvad han hedder, faaet Paalæg om Afhold, og nu maa de ikke skænke for ham! Hvorledes de ulykkelige Mennesker, der faa dette Paalæg, skulle kende den paagældende, forstaar jeg ikke. Er det Meningen, at man fra Politiets Side vil oprette et Album? Man har jo Forbryderalbums, og jeg kunde tænke mig, at man fotograferede den omtalte Mand og alle hans ligesindede i det hele taget og udgav et saadant Album. Det vilde naturligvis være ret bekosteligt at omdele det